Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul

Cuvântul Meu din ziua aceasta este cuvânt de dor. Ca unul plecat departe o vreme mai lungă și întors la ai săi, așa este întâlnirea Mea cu voi în ziua aceasta de praznic sfânt. Punem masa și vă povestesc cu dor grija ce v-am purtat și v-o port, fiilor cu care Mă sprijin să pot fi pe pământ cu voi, să pot grăi cu voi, și să las pe masă la voi grăirea Mea cu cei de pe pământ, că-s plin de jale pentru fiecare om care stă așa de departe de Dumnezeu cu viața și cu fapta vieții lui. Mă mângâi când stau cu voi în cuvânt, Mă mângâi de această jale grea și lungă, și toți cei ce-Mi fac jalea aceasta nu știu de ea, așa cum nu știu nici de Mine, dar Eu sunt Dumnezeu și sunt numai durere, și așa este cel plin de iubire când n-are cum să și-o arate și să se odihnească împărțind-o pe ea.

E zi de praznic sfânt, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, de unde Mă împart peste tot ca un râu care merge și nu stă. Curge apa râului, curge de sus în jos și trece prin munți și prin văi și trece prin sate și orașe și trece printre oameni, și nu știu oamenii taina aceasta și deslușirea ei. O, așa trece cuvântul Meu de la voi spre oameni și nu știu oamenii cine este el și nu iau din el ca să-i înțeleagă taina și tâlcul și umblatul lui din loc în loc peste pământ cu suspinul său. Lacrima Mea după om e multă de șapte mii de ani și s-a făcut râu mare și cântă suspinând ca susurul apei care trece prin munți și prin stânci și prin văi nelocuite de oameni, și n-are cine să-i audă glasul, și chiar dacă ia cineva să-și stâmpere durerea sau setea sufletului, o, nu-i știe puterea, nu știe dorul lui Dumnezeu după om, nu știe din ce suspin se desprinde cuvântul Meu când vine și umblă pe pământ din loc în loc ca să-l audă oamenii și să-și ridice ochii în sus la Dumnezeu și să-și aducă aminte de dorul Meu după om, că e mult dorul pe cât de mulți oameni sunt pe pământ și nu știu de Dumnezeu, și nu mai știu nici cei ce știu că este Dumnezeu, Care așteaptă dragostea omului, așteaptă suspinând.

Din timp în timp au fost și sunt oameni pe pământ, puțini de tot între cei mulți, și care Îmi poartă dorul și durerea, și căutarea lor e mereu după Dumnezeu, și aceștia sunt taine pe pământ, comori neprețuite sunt, bulgări de lumină sunt, iar cei mulți, neînvățați cu lumina cea din cer, nu trag la lumina aceasta și-și fac ei rost de minciuni, ca orbii care se învață cu întunericul și sunt străini de tot de lumină, ca și cum ea nu este și nu vine de pe nicăieri. O, dar ce uimiți au fost orbii cei din naștere orbi, și care, vindecați de Mine sau de urmașii Mei, au stat în fața luminii și au cunoscut-o pe ea cu însuși trupul lor, cu ochii lor cei vindecați de nevedere și mângâiați de lumină apoi!

O, așa sunt Eu acum mângâiat grăind cu voi după o vreme mai lungă de rece, de neînsorire, fiilor. E deosebire între o zi însorită și senină și caldă, față de alta înnourată și umedă de ceață, iar Eu vin să vă însoresc și să vă pun la crescut și să vă dau lumină, învățătură să vă dau, și să vă rog apoi s-o țineți în față ca s-o aveți de lucrare, fiilor, că vai celui fără de lucru, măi fiilor! Eu sunt Cel ce vă împart de la Mine, iar voi trebuie să lucrați să aduceți rod, ca să aveți plată apoi, iar ca să aveți plată voi trebuie să vă vegheați unul pe altul pentru plata aceasta, că unul altuia vă sunteți mădulare și sprijin vă sunteți. Când cei înscriși la o întrecere fac dezordine față de legea întrecerii, unul din ei scoate un cartonaș spre știrea celui ce n-a lucrat bine. O, așa și voi să faceți, să scrieți pe un cartonaș: *„frate, nu este frumoasă purtarea ta față de învățătura de peste noi”*, și să ridicați cartonașul spre aducere aminte a felului cum trebuie să mergeți sau să lucrați, căci unii altora sunteți mădulare, iar toți sunteți trupul Meu, odihna Mea, casa Mea, fiilor.

O, nu vă lăsați unul pe altul în greșeală, fiilor, căci unul altuia sunteți mădulare. Trăiți creștinește, luați aminte! Aceasta înseamnă purtare de creștin: să vă îndreptați unul pe altul pentru voia Mea în voi și între voi, iar pentru aceasta trebuie să vă lăsați biruiți unul de altul ori de câte ori se cere așa, că Eu, Domnul, vă probez primirea prin cel de lângă voi, dacă primiți când îndemnul Meu vă împinge să faceți aceasta unul altuia. Iar dacă acest popor nu va lucra așa în toată vremea vor fi păreri de rău dacă în viața de obște nu s-a înțeles această lucrare mântuitoare și de probare dacă sunt sau nu creștini cei viețuitori de obște, dacă se aseamănă ei cu Mine la umilință, fiilor.

Pun învățătură pe masă aici, la izvor, și să ia din ea poporul cel hrănit de Mine pentru credința lui în venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, spun: Trăiți creștinește, fiilor, luați aminte, numai creștinește în toată clipa și în toate, nu lumește, nu trupește, nu, că altfel de trăire este amestecare cu fapte care ați da să le ascundeți apoi. Numai faptele necreștinești dă creștinul să le ascundă, să le bage la întuneric, iar prin ascunderea lor se dovedesc a nu fi creștinești, iar cele creștinești sunt lucrate pe față, toate în lumină și în vedere totul ziua și noaptea și în orice loc ar fi creștinul.

Iată, fiilor de peste tot, care vă hrăniți din masa cuvântului Meu, Eu, Domnul, vă spun că omul face fapte cu care se ascunde, și nu sunt fapte frumoase de vreme ce se ascunde cu ele. Tot ce este din Dumnezeu nu se va ascunde, dar tot ce nu este din Dumnezeu, ci din om sau din diavolul, o, cu acelea se ascunde omul, se ascunde de om, și nu este un fiu al lui Dumnezeu cel ce face așa, iar Eu vin și vă învăț ce este bine și ce este rău și vă ajut să fiți și să stați în lumină, fiilor, că are îndrăzneală la Dumnezeu cel ce stă în lumină, și îl primește pe el Domnul.

Vă învăț, măi fiilor, luați aminte ce vă învăț. Nu vorbiți cu oamenii mai mult decât cu Dumnezeu. Nu petreceți cu oamenii mai mult decât cu Dumnezeu, că nu veți învăța dragostea dacă veți face așa. A venit Dumnezeu pe pământ acum două mii de ani și a petrecut între oameni treizeci și trei de ani ca să lase trăire cu Dumnezeu peste oameni, o, și dau să uite aproape toți oamenii această coborâre a Mea la oameni atunci.

O, omule, ți-am dat viață ca să-ți dau plată pentru ea dacă o trăiești în lucru cu Mine, nu pentru tine s-o trăiești, că n-are plată o viață trăită așa. O, nu ți-am dat viață ca să primești pedeapsă apoi pentru darul vieții nerăscumpărate ca să fie ea adusă în cer apoi.

O, Mi-a fost dor să stau între voi cu învățătură, fiilor, și Mi-e dor să fie ea de folos la tot poporul care iubește cuvântul Meu, și la tot omul care ia din masa Mea cu voi, și iată, spun ca să fie peste tot pentru povață: Fiilor, fiilor, nu dați rugăciunea pe muncă sau pe altfel de timp irosit împotriva timpului pentru stat cu Dumnezeu în rugăciune, pentru iubire între voi și Mine și pentru dor să stați cu Mine de vorbă. O, se învață omul fără stat cu Dumnezeu, se învață pic cu pic, azi un pic, mâine un pic, și se scurge din el harul, care vine prin rugăciune cu har în ea, și nu mai are omul petrecere cu Domnul, și nici iubire și nici frică de despărțire de Domnul, Care este viața omului adevărat, iar lumea și cele din ea îl fură pic cu pic din Dumnezeu pe creștin și se duce apoi la lume, se duce cu lumea, se duce în întunericul fără fund și nu-i pasă de ziua lui de mâine, căci plata păcatului este moartea, este despărțirea de Dumnezeu, iar omul fără Dumnezeu în el este urât, este slut, este de partea diavolului.

Fiilor, fiilor, faceți-vă viața de zi cu zi împărăție a lui Dumnezeu, și așa veți fi ai lui Dumnezeu, și nu ai voștri, și așa veți trăi creștinește, și nu trupește, nu uitați! O, nu uitați, nu uitați să mâncați ce trebuie să mâncați ca să fiți cu Domnul. Nu mâncați ceea ce vă place, fiilor, căci plăcerea trupului se suie la inimă, iar inima nu este pentru păcat, ci pentru Domnul, și nu trebuie ea să coboare spre plăcerile cele fără Dumnezeu în ele, ca nu cumva să fiți printre cei fără Dumnezeu în voi.

Am în ziua aceasta la masă cu poporul cuvântului Meu, am pe Ioan Botezătorul, cel plin de Dumnezeu în el în toată vremea lui pe pământ. Ne-am născut în aceeași vreme, în același an. Unul pentru altul ne-am născut, unul pe altul ne-am mărturisit oamenilor, și tot unul pentru altul

ne-am dus la Tatăl alături, zdrobiți de cei fărădelege de pe pământ. Ioan, cel plin de Dumnezeu, cel mai desăvârșit ucenic al Meu, căci el a fost primul Meu vestitor, el Mi-a netezit calea și mersul și adevărul cel despre Mine, și a rămas pe pământ adevărul acesta și s-a scris spre mărturie peste timp, și se poate vedea și se poate citi trufia celor ce Ne-au ucis pe Noi și viața lor trupească și plină de păcat, și apoi plină de pedeapsă și de remușcări veșnice, căci trufia omului are plată veșnică. O, ce bine ar fi fost să nu se mai fi jucat nimeni apoi cu trufia, dar nu, n-a fost așa, căci îndrăzneala omului trece de la unul la altul și vai, vai celui trufaș, vai! Unul ca acesta nu are pe nimeni peste el de veghe, decât pe diavolul, căruia îi slujește fără să fie rugat.

O, e aproape pierdut cel nesupravegheat. Cel ce dă să știe numai el de faptele lui, acela stă în întuneric, ascuns de cei din jur. Cine fuge de veghea de peste el fuge de lumină, fuge din pricina faptelor lui, care nu vrea să-i fie văzute, și are în el aluat de fariseu, iar dacă nu arată nici umilință nici pocăință pentru el, acela iubește să nu-i fie statura supravegheată, iar dacă s-ar și trezi din neascultarea lui se apucă tot de la satana să ia îndemn, că așa face satana ca să nu-l scape din mână, o, și se lasă apoi spre deznădejde când își privește faptele, care îl țin departe de Domnul. Dar nu, dacă nu deznădăjduiești tu, cel greșit, este prilej de ridicare și de slujire spre Domnul apoi, și este biruință asupra lui satana dacă omul se desparte de satana.

Ioan Botezătorul, locaș al harului de sus a fost el, locaș al Domnului a fost inimioara lui. Am petrecut cu el mai mereu, și nu se cunoaște taina aceasta dintre Mine și el, și îngerii Mei l-au slujit de aproape, și toată cunoștința din cer i-a fost împărțită, și toată veghea cerească a fost peste el din pruncie și până la intrarea lui întru cele cerești. N-a știut pe nimeni a fi al lui, decât pe Dumnezeu, Care S-a făcut cunoscut lui cu multul, până ce a ieșit spre oameni și pentru oameni, și până ce la Iordan vestindu-Mă pe Mine, pe Mesia, boteza cu botezul pocăinței pe cei ce veneau să-și spele păcatele și să primească pe Domnul de credință a lor. Veneau și fariseii spre el, veneau cete-cete, dar ei nu-și dovedeau păcatele și nu primeau botezul pocăinței, iar el, Ioan, le descoperea lucrarea lor de viperă și de pui de viperă și-i dojenea pentru fățărnicia lor.

O, ucenicule mare, ce mare ți-a fost harul și lucrarea lui apoi! Te-ai dus la Irod, care batjocorea pe Dumnezeu prin desfrâul lui mare, iar femeia cea desfrânată de lângă el s-a umplut de ură și ți-a gătit moartea trupului tău, și odată cu aceasta moartea vieții ei cea de veci. Grăiesc cu tine în acest timp minunat între cer și pământ, când Eu, Domnul, Mă port cuvânt din loc în loc cu carul Meu de biruință, cu poporul cuvântului Meu, care Mă poartă și Mă împarte peste pământ. Acum, aici, la izvorul Meu de cuvânt, unde-Mi scriu cartea Mea cea de azi, revărsând din nor cuvântul așezat în ea, aici vin și stau cu sfinții la masă de cuvânt și de mărturisire a Mea cu sfinții pe pământ. În cer e praznic sfânt pentru nașterea ta pe pământ și scriem în carte această zi de sărbătoare, scriem cu cuvântul această zi. Așadar lasă-ți și tu glasul ca să fie scris și să mărturisească el, ca și glasul Domnului tău Iisus Hristos. Amin.

— Ca și atunci, Doamne, ca și atunci eu rostesc cuvânt și spun că Tu ești Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii. Dar o, ce de păcate fierb între pământ și cer, ce de păcate, ce ceată de satane le aduc la cer ca să le arate Domnului! Iar eu ca și atunci zic la împărați și la argați că nu le este îngăduit să păcătuiască împotriva legilor vieții. Ei însă, ca și atunci, ca și cei de atunci dau la spate orice șoaptă care le-ar spune lor aceasta și se desfată în păcatul plăcerilor diavolești zi și noapte, și n-are, Doamne, cine să le mai spună și să strige la ei și să se facă auzit. O, cine să-i mai spună azi lui Irod păcatul lui de neîngăduit, și care îmbolnăvește de sus și până jos trupul poporului? Cine să-i mai spună lui Caiafa că nu e el omul lui Dumnezeu și că apasă cu silnicie peste turma cea fără de păstorire peste ea, de parcă ar fi a lui, vite de povară pentru viața lui cea plină de plăceri și de lux bolnăvicios de suflet și de minte? O, tot eu fac aceasta și azi, tot eu le spun la Irozi și la Caiafe și la toți supușii lor, le spun că a venit vremea să se îngrețoșeze de viața lor cea murdară de păcat, și care nu are cu ce să și-o spele ca să nu le mai miroasă atâta de urât între pământ și cer. Ca mirosul de hoit este tot ce iese din păcatul lor,

și care i-a omorât de tot, de tot, Doamne, i-a putrezit de tot. O, cum să suflăm peste trupurile lor murdare de plăcerile mincinoase ale păcatului din ei și dintre ei?

Te frânge mila de făpturi, Doamne, iar râvna mea cea pentru Tine se face milă lângă mila Ta ca să Te rog înaintea tuturor sfinților, stinge Tu păcatul din om și pune în loc harul, Doamne, ca să se hrănească de sus dorul omului, dor care este numai spre păcat în om. O, iată de ce a trebuit să vii Tu din cer și să Te lași pedepsit de omul desfrânat și să-i arăți lui apoi ce a făcut asupra lui Dumnezeu cu desfrânarea lui omul!

O, câtă milă, o, câtă răbdare, câtă iubire pui în lucru ca să-l trezești pe cel pierdut prin păcat, pe cel zdrobit de tot, Doamne! De la Adam și până la omul cel de azi Te dă pe Tine omul în schimbul femeii, și altfel el nu mai poate. O, nici Tu nu mai poți despărțirea lui de Tine pentru femeie, și-Ți plânge iubirea pe cale pentru păcatul din om.

O, omule, o, omule, tu nu știi că dacă alegi femeia alegi moartea, că pentru păcat o alegi, că nu iubești femeia, ci păcatul tău și al ei, și omul este jucărie pentru om prin păcat, și trup pe trup se slăbește spre păcat, se înfierbântă de la inimă la inimă și duce la păcat acest foc, și nu pot oamenii cu Dumnezeu pentru că nu pot fără păcat să stea, iar păcatul îl trage pe om spre satana și plânge Domnul după om și Îl doare privirea și Îl doare pe Domnul de la om.

O, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, v-ați apropiat de cuvântul venirii Lui la voi ca să fiți ai Lui apoi. O, aveți grijă mare, nu puneți preț pe voi înșivă sau unii pe alții, ci puneți preț pe cuvântul lui Hristos, că unii din cei ce au venit și au mers pe cale aici s-au tras în părți și au pierdut mersul cu Domnul și n-au mai stat apoi și au plecat, iar dacă aici au stat și au pierdut din mers pe Domnul, o, n-au cum să-L mai aibă pe unde s-au dus în lume, o, nu, și crezând ei că-și câștigă sufletul, iată, și-l pierd, precum este scris, dar mai sunt minți care să priceapă aceasta? Face tot omul ca Adam, că el n-a crezut că va muri dacă nu va asculta de Domnul, și apoi a văzut aceasta, a văzut că Domnul a fost adevărat în cuvânt.

O, de la început femeia a pus moarte în om, l-a luat din brațele lui Dumnezeu și l-a căzut spre ea și spre păcat, dar cine înțelege cuvântul cel de azi al Domnului, acela fuge de apropierea de femeie, de vorbit cu ea, de petrecut cu ea, de gândit ca ea și la ea.

O, fii ai Cuvântului Hristos, învățați mereu, învățați taina cuvântului rostit peste voi, ca să nu gustați din neascultarea lui Adam. Nu întoarceți cuvânt pentru cuvânt, nu lucrați cuvânt care să desființeze cuvântul rostit peste voi din cer sau din părți, căci duhul semeției face aceasta, duhul neiubirii este cel ce respinge prin cuvinte. Credeți în cuvântul pus peste voi, care vine spre voi, nu în cuvântul vostru să credeți, căci limba omului poate să-l ascundă pe omul însuși. Ori de câte ori nu veți asculta, rușinați-vă adânc de voi înșivă ca să-l rușinați pe diavolul, care se bucură de neascultarea omului. Aveți grijă mare, nu ascultați de voi înșivă. Luați din față lucrarea ascultării. Oricât v-ar fi de greu, faceți ceea ce eu vă îndemn, și faceți mereu, nu o dată sau de două ori. Nu vă ascundeți unii după alții, o, nu vă ascundeți unii cu alții, unii de alții. Nu aveți dreptul să faceți aceasta și să împingeți spre moarte pe cei ce aleg pe Hristos. Cei ce dați să căutați cu dulceața cea otrăvitoare a păcatului neascultării, mergeți cu păcatul acesta dacă asta căutați, dar nu aveți dreptul să împingeți și pe altul să cadă odată cu voi. Așadar, fiți sfinți, fiți sfinți mereu și păstrați-vă unii pe alții sfinți. Aceasta înseamnă să iubiți, să nu trageți spre păcat pe cel de lângă voi. Sunt femei pe lângă care se stinge tot răul din om și se sfințește omul, iar toate celelalte multe de pe pământ femei aprind răul în om, aprind în om dorul de femeie sau dorul de păcat, că iată, așa a făcut de la început femeia, l-a despărțit pe om de Dumnezeu pentru ea. E aproape pierdut cel nesupravegheat clipă de clipă, iar satana asta așteaptă, să cadă veghea cea sfântă dinspre unii spre alții. Așadar vegheați unul pentru altul pentru sfințenie în voi, și numai prin ascultare veți putea, fiilor.

Să se audă cuvântul acestei învățături peste tot pe unde sunt creștini cu credință în venirea Domnului cuvânt pe pământ în acest timp.

Iar eu, Doamne, n-am putut cu altă grăire să mă așez în carte lângă Tine în ziua mea de sobor între sfinți, că eu prin femeie am fost dat pieirii, iar femeia a făcut aceasta pentru păcatul din ea, cu care omoară pe om. Să ia tot omul acest adevăr și să-l pună în minte și să vadă câtă pieire îi aduce femeia și statul lui în preajma ei, că nu e bărbat care să caute după femeie decât pentru păcatul din el și din ea, și prin care omul Îl părăsește pe Domnul, Care dă viață oamenilor.

Așa a fost cuvântul meu de azi, Doamne, așa a trebuit să-l rostesc și să-l așez în carte. Din râvnă pentru Tine am grăit așa. Să crească dorul de Tine în inimile creștinilor Tăi. Aceasta este râvna mea. Iar Tu întărește acum cuvântul meu. Amin.

— O, adevăr adevărat a fost să întărești tu acum cuvântul Nostru pentru omul care se alege ori pentru sfințenie, ori pentru păcat, că nu este cale de mijloc, o, ucenicule al Meu. Ești calea Mea spre oameni ca și atunci. Împărăția cerurilor este în viața de zi cu zi trăită de om ca și în cer pe pământ, și așa se sălășluiește ea cu oamenii, și este ea deasupra oricărei împărății și nu-i trebuie țară cu hotare și nu-i trebuie bunuri pământești și omenești. Ea este împărăția care face rai din om, și om de rai face ea, și este ea peste tot pe unde omul are înăuntrul și în jurul său pe Domnul Împărat.

O, de dorul ce l-am avut de la cea din urmă așezare a Mea în carte cuvânt am grăit mult în ziua aceasta și am învățat mult, ca să iei tu și să pui peste tine și să păstrezi ce-ți dau, fiule al poporului Meu, dar trebuie să știi bine de tot cum poți să-Mi fii fiu, iar după ce știi bine, să te faci fiu al Meu cu viața ta de zi cu zi, căci Eu sunt fără de început și fără de sfârșit, și de aceea sunt și Mă numesc: *„Eu sunt Cel ce sunt”*, și după adevăr sunt.

Te voi găsi în sărbători că Mă aștepți și iar îți voi da povața Mea, fiule poporul Meu, că Eu, Domnul, cobor în sărbători ca să nu ostenesc mai mult pe cei ce-Mi stau de cale a Mea ca să vin și ca să-Mi îngrijesc poporul, și pe cei credincioși care Mă iau de la izvor, și a căror credincioșie merge până la sfârșit, nu numai o vreme.

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Am poposit mai mult la masă cu voi. V-am spus că vin plin de dor după o vreme mai lungă între cuvânt și cuvânt, și Mi-a fost dor și v-am ostenit sub greutatea cu care vin. Vă mulțumesc vouă că-Mi țineți trează învățătura Mea între voi. Unul pe altul mereu să vă vegheați, mereu, fiilor, și peste tot să se lucreze așa pe unde sunt creștini de partea Mea.

Mi-am ostoit dorul, și rămân plin de dor. Mi-e dor și Mi-e drag să cuvintez vouă, fiilor. Mă mângâi în dorul Meu când stau cu voi Învățător. Har vouă, fiilor, har voiesc să aveți în voi și să împărtășiți din el, și tot mai mult să fie el în toți. Fără el în voi e primejdios să stați. El este cel ce-L face pe Dumnezeu în voi, și pe voi în Dumnezeu, o, fiilor.

Îmi las acum semn peste voi și spun: Har, har vouă, pace vouă, pace, fiilor! Pacea Mea vouă, mereu, mereu, o, fiilor! Amin, amin, amin.

24-06/07-07-2017